

סיכום

דברים ב, לד"לו: ונלכד את כל עריו בעת ההיא ונחרם את כל עיר מתם והנשים והטף גו', לא היתה קריה אשר שגבה ממנו.

שם ג, ד: לא היתה קריה אשר לא לקחנו מאתם.

יש להבין מהו החידוש המיוחד בכיבוש ה"קריות", המודגש בכתובים הן לגבי מלחמת סיחון והן לגבי מלחמת עוג.

והביאור בזה:

בספר ערכי הכינויים מובא שקריה היא מקום מאוכלס באנשים, בדומה ללשון הפסוק ביחס לערי מקלט "והקרייתם לכם ערים", שפירושו שערי המקלט צריכות להיות ערים מיושבות ומאוכלסות.

עומק העניין הוא ש"קריה" היא מקום שיש בו התאחדות והתכללות של הציבור יחד. זו הסיבה להגנה שמספקות ערי המקלט - ההורג בשגה "נקלט" ונעשה חלק מן הכלל והציבור, וכך כוח הציבור מגן עליו מפני גואל האדם, כשם שאנו מוצאים שבמצב של שלום ואחדות אין השטן (הנרמז ב"גואל הדם") יכול לפגוע ולהזיק. מטעם זה הדין בערי המקלט הוא "נתמעטו דיורין, מכניסים לתוכן כהנים לוויים ישראלים", כעין כללי-ישראל-זוטא, כך שההורג בשגה הופך לחלק מן הכלל.

זהו אפוא החידוש המיוחד שבכיבוש ה"קריות" - גם הערים שבהן שרר מצב של אחדות, המביא כאמור להגנה רוחנית על התושבים, נוצחו ונכבשו על-ידי בני ישראל.

הטעם שהדבר הודגש דווקא בכיבוש ארץ סיחון ועוג: כיבוש ארצות אלה אירע לקראת כניסתם של בני ישראל לארץ ישראל, אשר הפכה אותם למציאות אחת ומאוחדת של ציבור, וכהכנה לכניסה זו היה צורך להכריע את מציאות האחדות והציבור של הקליפה המגולמת ב"קריות" שבארץ סיחון ועוג.

לנושא זה קשר לימים שבהם נקראות הפרשיות העוסקות בכך - ימי בין המצרים, שבהם מציינים את החורבן שנגרם בשל שנאת חינום. חיזוק עניין ה"קריה" והאחדות בין בני ישראל מביא להגנה עוד בזמן הגלות, ובהמשך לכך - לגאולה שלמה.